

Herfst op de Loosdrechtse plassen

Zoals vermeld in de agenda, was de zon van de partij op deze zaterdag in oktober. Een variatietocht met plassen, sloten en een rivier prijkte op het prikbord. Variaties verkopen moeilijk. Drie mannen en twee vrouwen waren in de weer die ochtend om kajaks op de kar te sjoeren. Terplekken vervulde een derde vrouw de groep.

Wie durft er nu nog spreken van een vrouw onvriendelijke sport, een macho gebeuren zonder weerga?

Tijden veranderen, reeds voor de tweede maal prijkt een vrouwelijk lid bovenaan onze kilometerstand, met als enige concurrent, 1000 km.

Een sportieve Hellen, overgewaaid uit het noorden, nam meteen de handschoen op, om als gloednieuw lid zich te wagen aan deze clubtocht. Volgens Wilfried had ze goede papieren, een roeister, een avonturierster, uit het goede hout gesneden. Haar bootje, een Adventure tuig, leek klein tegenover vier zeekajaks en een Isère. Meer zelfs, haar vertrouwde kajak was bestemd voor haar vriendin. Zij nam de Mendasta onder handen.

Met zijn vijven in de mobilhome ging het richting Breukelen. Afspraak 10h30 aan de Vijfde plas, op een recreatiestrook met parking, steiger en een paviljoen.

Met onze ervaring, ondersteund met een beeldscherm, reden we feilloos naar onze afspraakplaats. Om 10h35 stond de mobilhome op de parking en kon het afladen beginnen. Een fris windje nam alle zonnige geneugten weg en plaatste ons in het juiste seizoen. Dat sommige seizoenen in Nederland nog korter zijn dan bij ons, ondervonden wij daar onmiddellijk. Het gedroomde kopje koffie in het paviljoen voor de start, werd onmiddellijk de grond ingeboord. Muurvast was de deur, donker de gelagzaal, verlaten en onbewoond het pand. Zelfs een toilettenhuis was hermetisch afgesloten.

Als de tweede boot in het gras gedropt werd, arriveerde ons zesde teamlid, Alet. Zij kwam uit Deventer, verliet de IJssel, om hier haar kracht te meten met de natuur en ons. Alle bagage werd keurig weggestoken in de luiken, de reddingsvesten aangespeld en de boten te water gelaten. Alleen die gele kajaks verkozen de steiger, de andere lieten zich van de oever in hun kajaks zakken. De Vijfde plas was van ons. Een zijwind bouwde wat golfjes op en liet Hellen merken dat hij het haar aardig lastig kon maken. Nog niet vertrouwd met die Isère, kreeg ze er meteen een handicap bij. Haar rechterarm werkte onvermoeibaar, terwijl links werkloos meebewoog. Ze kreeg het snel warm, dat merkte je aan haar rode wangen. Haar vriendin, in die Adventure boot, had weinig last van die zijwind en peddelde gezwind mee in het tempo van Wilfried en de anderen. Op de Vierde plas opteerden we voor de Breukeleveense plas, gleden rechts onder een bruggetje door om via de sloot op de plas te arriveren. Beter beschermd tegen de westenwind, kreeg Hellen even tijd om op adem te komen en te zoeken naar een betere vaarpositie. Wilfried kon haar hierin wel bijstaan. In techniek ben ik geen goed raadgever, trouwens in wat wel?

We verlieten de plas via de "kostverlorenbrug" (what's in de name?) en de Tweede plas lag in al zijn weidsheid voor ons uit. Hellen kon haar eerste onderricht toetsen aan de realiteit. Wilfried bleef in de buurt. De wind plaagde hem ook, tot zijn roer water proefde, stakte het gepest. Pol (met kaart) en Martinique leidden de dans, zij verkozen de linkse zijde van plas Een en Twee. Hun opmerkelijke blikken hadden oog voor de zeilwedstrijd op plas Een. En om niemand pret te bederven, besloten zij de vaarroute der zeilers te mijden. Dit uitwijk manoeuvre speelde onze kaartlezer op het einde van de plas parten. Even het noorden kwijt, week hij nog meer naar links uit. Ik met Alet vormde een tweede groepje, mijn buikgevoel gaf aan dat het kanaaltje naar de Vuntusplas dichterbij de jachthaven lag. We corrigeerden veel vroeger onze vaarroute. Mijn gevoel was juist, alleen mist mijn troebele ogen het wegwijzertje naast de haven. Ook ik moest op mijn tellen terug. Hellen en Wilfried konden

zonder al dat gemanooeuvreer ons vervoegen. Het windje op de plas zorgde zeker voor een portie zeilgenot.

De droom van Pol om hier een kopje koffie te slurpen, was even ijdel als bij de start. Ook hier geen leven in de brouwerij. Dus werd het uitkijken naar een waardig plekje om de boterhammen te liquideren. Erg breed hadden we het niet op ons "eilandje" met die 6 kajaks op het droge. De zon was aan het ruilen voor een wolkendek, wat haaks stond op onze info. Zelfs het weerbericht in Nederland vermeldde bewolking en regen in het noorden. Die interpretatie van het noorden vonden wij allen erg breed. Tijdens onze picknick kregen we flarden van een zomers expeditieverhaal uit Suriname geserveerd. Wat naderhand naar meer verlangde. Omdat het zonder zonneschijn wat frisjes aanvoelde, werd er snel besloten om verder te varen. Veel kilometers stonden er toen nog niet op Martinique's teller, amper 7, terwijl we toch al een tijdje onderweg waren.

De volgende 7 km gingen door een natuurgebied met enkele sloten en een vaart. Hier had de wind weinig vat op. Hellen wou niet van boottype veranderen. Ze volharde en bleef haar clubboot trouw. Als de wind haar met rust liet, ging het stukken beter, ze had de goede cadans beet en vorderde moeiteloos. Nu had Alet het wat moeilijker. Met haar kortere expeditieboot ondervond ze meer weerstand en eiste het meer inspanning. Ons team was niet van de snelste maar er werd een schappelijk gemiddelde gevonden. Dit liet ons toe optimaal te genieten van de prachtige omgeving in dit groene gedeelte van Holland. Alet vertrouwd met Giethoornse omgeving, vond vele vergelijkingspunten. Als we via de 's Gravelandse vaart terug op plas Twee uitkwamen, gaven de vrouwen te kennen niet onmiddellijk naar het vertrekpunt te willen terugkeren, maar de vooropgezette tocht via de Vecht te willen uitpeddelen. Dat betekende de plas oversteken van oost naar west. De wind was wat afgenomen en blies pal op kop. Oriëntatie is hier altijd een niet te miskennen moeilijkheidsgraad. Met de vele eilandjes en rietzones is het lastig om op gevoel zich niet van richting te vergissen. Wanneer Pol met kaart volgens mijn gevoel te veel naar rechts afweek, volgde ik mijn intuïtie. Pol was al een tijdje achter een eiland verdwenen.

Plots verscheen hij in een kleine opening en wenkte, we corrigeerden onze vaarrichting en stuurden de kajaks een sloot in. Uit de wind, op rimpelloos water, vaarden wij verder richting Mijndense sluis. We negeerden een geopende brasserie (dat zou ons duur te staan komen). Op mijn aanraden gingen we iets consumeren bij de sluiswachter. Die had een cafeetje. Ook hier teleurgestelde gezichten. De sluiswachter was op post, om boten te versassen. Zijn herbergje was potdicht, alsook zijn toiletten. Wij konden enkel concluderen dat de winterslaap bij onze noorderburen eind september start. Dus werd het zonder pardon boten overdragen en langs de oever wat maagversterking aanspreken.

Daarna werden de kajaks op de Vecht gelegd voor de volgende etappe. De machtige bomen met dito herenhuizen maken van dit stukje Vecht altijd iets bijzonders. Hoe klein Nederland woont, hoe grootser deze woonstee overkomen, daarbij nog omzoomd met weelderige, goed onderhouden tuinen. Een lust voor het oog. Voor een smallere beurs is woonboot behuizing een alternatief. Ook hier kan je ideeën opdoen aan deze waterkant. We roeiden voorbij Mijnde en Nieuwersluis en remden af bij de Weersluis. Een sluisje dat je zelf kon bedienen. Martinique en Pol, als eersten, hadden de goedheid de sluisdeuren voor ons te openen. Met zijn vieren werden we versast. Via wat sloten bereikten we de Vierde plas. Het laatste stukje lag voor de boeg. Het traverseren van noord naar zuid van plas Vier en Vijf.

De wind was verder afgenomen, een avondzon zette alles in een herfstgloed. Hier waren mogelijkheden tot het maken van fotogenieke beelden. Nu de laatste 4 kilometers in rechte lijn naar het desolate paviljoen. Hellen's zelfvertrouwen kreeg een flinke knauw. De zijwind kreeg opnieuw vat op haar boot. Het laatste stuk werd opnieuw zwoegen en zweten. Toch mogen beide vriendinnen fier zijn over hun geleverde inspanning. 25 km over klein en groter water in een vreemde kajak, niet slecht voor onze nieuwe aanwinst.

Het werd wel aan afscheid in mineur van Alet, zonder klinkende glazen. Als het haar past zien we haar graag terug. Mogelijkheden genoeg met onze voorliefde voor de Nederlandse wateren. Na het afscheid, namen we plaats in de mobilhome en bracht Pol ons veilig maar uitgedroogd terug naar ons caféland.

Ferre